

Teresa Kosyra-Cieślak

Plan realizacji materiału języka polskiego w klasie III LO
(plan wynikowy dwustopniowy)

Plan realizacji programu języka polskiego w klasie III odnosi się do materiału zawartego w ostatnim tomie serii podręczników „Przeszłość to dziś”. Tom ten, autorstwa Jacka Kopcińskiego, jest zupełnie nową wersją książki z 2008 r., dostosowaną do obowiązującej obecnie podstawy programowej. Zgodnie z zamysłem tej podstawy kształcenie literacko-kulturowe jest ściśle powiązane z kształceniem językowym, a proces dydaktyczny wpisuje się w „komunikacyjny paradygmat” nauczania języka polskiego. Umiejętności odbioru (w tym analizy i interpretacji tekstów kultury) są ściśle związane z umiejętnościami przekazu. Wiedza (np. o języku czy zagadnieniach teoretycznoliterackich) jest sfunkcjonalizowana i przedstawiona w postaci umiejętności opisanych najczęściej za pomocą czasowników operacyjnych. Są wśród nich także takie umiejętności, które wynikają z wymagań zapisanych w podstawie programowej odnoszącej się do III etapu kształcenia (gimnazjum), lecz na odpowiednio wyższym poziomie, wyznaczonym przez wymagania z IV etapu kształcenia.

Plan został ujęty w formie tabeli. W pierwszej kolumnie podano tematykę bądź problematykę poszczególnych jednostek. Każdą jednostkę przewidziano na kilka godzin lekcyjnych, zogniskowanych wokół tekstów kultury wskazanych w trzeciej kolumnie. Hasła zapisane w pierwszej kolumnie nie muszą sugerować sformułowania tematów lekcji. Plan jest w tym miejscu elastyczny. Nauczyciel może też dowolnie dzielić jednostki tematyczne na lekcje.

Lektury wynikają z programu „Przeszłość to dziś” i są zgodne ze spisem tekstów kultury przewidzianych dla IV etapu edukacyjnego. W niektórych wypadkach program (i podręcznik Jacka Kopcińskiego) pozostawia nauczycielowi możliwość wyboru.

Na realizację planu przewidziano liczbę godzin wynikającą z ramowych planów nauczania związanych z reformą programową. Przy założeniu, że zajęcia w klasach maturalnych szkół ponadgimnazjalnych kończą się w połowie kwietnia, oraz po odliczeniu dni wolnych od nauki pozostaje około 26 tygodni efektywnej nauki. Daje to w sumie:

- w klasach realizujących program w zakresie podstawowym (4 godziny tygodniowo) – ok.100 godzin
- w klasach realizujących program w zakresie rozszerzonym (8 godzin tygodniowo – 4 + 4 rozszerzenia) – ok. 200 godzin.

Wynika to z rozporządzenia w sprawie ramowych planów nauczania podpisanego 20 stycznia 2012 r., które określa minimalne liczby godzin poszczególnych przedmiotów, jakie muszą zostać zrealizowane w szkole z przeznaczeniem na właściwą podstawę programową. Minimalny wymiar godzin języka polskiego na IV etapie edukacyjnym wynosi na poziomie podstawowym 360, zaś w zakresie rozszerzonym – dodatkowo 240. Podział godzin na poszczególne lata nauki pozostaje w gestii szkoły. W niniejszym planie przyjęto układ 4 + 4 + 4 dla zakresu podstawowego oraz dodatkowo: 2 + 2 + 4 dla zakresu rozszerzonego.

Zapisy oznaczone gwiazdką odnoszą się do nauczania w zakresie rozszerzonym. Realizacja programu (i podstawy programowej) języka polskiego w zakresie rozszerzonym oznacza realizację materiału z zakresu podstawowego oraz treści poszerzenia.

W planie zamieszczone zostały także dodatkowe propozycje tematów (opatrzone nagłówkiem „Fakultatywnie”), które nauczyciel może wykorzystać, jeśli uda mu się wygospodarować dodatkowe godziny. Plan stwarza taką możliwość, gdyż materiał (wraz z pracami klasowymi) rozpisany jest na około 80 godzin dla zakresu podstawowego i 160 godzin dla zakresu rozszerzonego. Pozostałe (wolne) godziny można także przeznaczyć na powtarzanie materiału z wcześniejszych lat nauki (w tym – z gimnazjum).

Materiał zawarty w ostatnim, powtorzeniowym rozdziale (*Do matury krok po kroku*) w planie został rozdysponowany na jednostki poświęcone określonym zagadnieniom. Nauczyciel może zdecydować inaczej i pozostawić materiał powtorzeniowy na zakończenie nauki.

Tematyka i problematyka a lekcji	Liczba godzin	Lektury i inne teksty kultury (teksty podstawowe i konteksty)	Wymagania z zakresu kształcenia literacko-kulturowego i kształcenia językowego	
			Wymagania na poziom podstawowy Uczeń:	Wymagania dodatkowe na poziom ponadpodstawowy Uczeń:

1. Literatura utraconych ojczyzn				
Samotność tułaczy w poezji emigracyjnej I: 1.1), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3) II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.4), 3.1), 3.2), 3.4), 4.1), 4.2) III: 1.1), 1.3) Gimnazjum I: 1.2), 1.11 II: 2.1), 2.2), 2.4), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1, 4.2) III: 1.1), 1.6), 2.2), 2.3)	2	J. Lechoń, „ <i>Bzy w Pensylwanii</i> ”, <i>To, w co tak trudno nam uwierzyć</i> ; K. Wierzyński, <i>Kufer</i>	– rekonstruuje wojenne i powojenne losy skamandrytów i określa sposób przedstawienia tych losów w poezji – określa poetyckie sposoby kreowania obrazów utraconych ojczyzn – analizuje poetykę czytanych wierszy, określając ich tonację uczuciową; rozpoznaje nostalgię – rozpoznaje topos wędrowca-tułacza i określa jego funkcję w wierszach	– przedstawia przemiany sylwetek twórczych byłych skamandrytów (Lechonia i Wierzyńskiego); syntetyzuje wiadomości o twórczości tych poetów – rozpoznaje romantyczną proveniencję toposu wędrowca-tułacza; interpretuje jej obecność w poezji emigracyjnej – interpretuje sposób funkcjonowania w czytanych wierszach tradycji literackiej (np. toposu ogrodu)

<p><i>Kochajmy tyle Litwy, ile jej zostało...</i></p> <p>I: 1.1), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3), 3.6); *1.1), *1.2), 3.1)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.4), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2).; *2.3), 3.3), *3.4)</p> <p>III: 1.1), 1.3)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 2.1), 2.2), 2.4), 2.6), 2.11), 3.1), 3.2), 4.1, 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.6), 2.2), 2.3)</p>	<p>2+ *2</p>	<p><i>Dolina Issy</i> – film, reż. T. Konwicki;</p> <p>Cz. Miłosz * <i>O wygnaniu</i> (fragm.)</p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY Cz. Miłosz, <i>Dolina Issy</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – określa tematykę i problematykę filmu i pierwowzoru literackiego – charakteryzuje bohaterów i sposoby ich kreacji – określa relacje między filmem a literackim pierwowzorem; wskazuje różnice, odnosząc je do pojęcia adaptacji – wskazuje i analizuje filmowe środki służące wykreowaniu obrazu utraconej ojczyzny; rozpoznaje idealizację i mityzację – rozpoznaje klimat tajemnicy i nostalgii i określa, w jaki sposób został on uzyskany w filmie – *wskazuje główne tezy eseju Cz. Miłosza – *na podstawie eseju Miłosza i innych źródeł wiedzy analizuje relacje znaczeniowe między wyrazami: wychodźca, zbieg, emigrant 	<ul style="list-style-type: none"> – *analizuje poetykę filmu, określając funkcje zastosowanych rozwiązań – interpretuje syntetycznie zamysł reżysera, wykorzystując wiedzę o funkcjonowaniu mitu Kresów i jego literackich korzeniach – *w czytany tekście Miłosza wskazuje cechy eseju – *na podstawie eseju Miłosza analizuje pojęcia straty i obcości; odnosi je do interpretacji filmu – *na podstawie eseju Miłosza interpretuje wygnanie jako obraz kondycji współczesnego człowieka; odnajduje ten motyw w innych tekstach kultury
---	------------------	---	---	---

<p>Literackie powroty do krain dzieciństwa i mit Kresów</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 3.1), 3.6); *1.1), *1.2), *3.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.3), *3.1), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 2.1), 2.2), 2.3), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 4.1, 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1), 1.6), 2.3),</p>	<p>4+ *8</p>	<p>fragmenty utworów do wyboru, np.: T. Konwicki, <i>Kronika wypadków miłosnych</i>; J. Mackiewicz, <i>Droga donikąd</i>; G. Grass, <i>Błaszany bębenek</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY fotografie ukazujące krajobrazy kulturowe Kresów (z podręcznika);</p> <p><i>Kronika wypadków miłosnych</i> – film, reż. A. Wajda (całość lub fragmenty)</p> <p>T. Konwicki, <i>Kronika wypadków miłosnych</i> – powieść czytana w całości;</p>	<ul style="list-style-type: none"> – interpretuje czytane fragmenty, uwzględniając ich temat, rozwiązania fabularne, cechy narracji, nastrój, przesłanie, warstwę językowo-stylistyczną – określa charakter przestrzeni wykreowanej w utworach – rozpoznaje i analizuje literackie środki służące idealizacji i mityzacji utraconych ojczyzn – przedstawia sposób portretowania ludzi, określa ich tożsamość i świat wewnętrzny oraz łączące ich więzi międzyludzkie; rozpoznaje motywy autobiograficzne – * interpretuje czytane utwory (np. Mackiewicza) jako obronę zagrożonej tożsamości; – * analizuje opis Litwy i jej mieszkańców pod kątem zastosowanych w nim środków stylistycznych – * określa granice ojczyzn bohaterów czytanych utworów (w sensie geograficznym i emocjonalnym) – * w języku czytanych utworów odnajduje elementy dialektów, zwłaszcza polszczyzny kresowej – * wskazuje regionalizmy, określa ich znaczenie i funkcje – * odnajduje romantyczne pochodzenie literackiego obrazu małej ojczyzny (np. <i>Pan Tadeusz</i> Mickiewicza) – * krótko przedstawia nurt utraconych ojczyzn we współczesnej literaturze, podaje główne 	<ul style="list-style-type: none"> – * na podstawie czytanych fragmentów wskazuje specyficzne cechy (językowe i stylistyczne) prozy Konwickiego, Mackiewicza, Grassa – * wyjaśnia związek nurtu utraconych ojczyzn ze zmianami politycznymi po II wojnie światowej – wyjaśnia, jakie znaczenia zawiera nazwa „Kresy” i jaki obraz tych ziem ukazują czytane fragmenty (interpretuje fragmenty i dokonuje syntezy, uogólnia; dostrzega m.in. idealizację, nostalgię, perspektywę dzieciństwa, scalanie obrazu, na który składają się przyroda, ludzie, tradycja, eksponowanie rodzinnej wspólnoty, tęsknotę za utraconym rajem) – * odwołując się do poznanych utworów, przedstawia literacki obraz kresów w utworach XIX-wiecznych (dokonuje syntezy materiału) – * wymienia nazwiska najważniejszych autorów nurtu utraconych ojczyzn (na podstawie tekstów i wiadomości z podręcznika), wskazuje i krótko przedstawia ich „domowe ojczyzny” – * na konkretnych przykładach wyjaśnia, czym jest mit Kresów i określa jego źródła oraz funkcje w literaturze powojennej – w <i>Kronice wypadków miłosnych</i> odnajduje korzenie romantycznego mitu Litwy
---	------------------	--	---	--

		<p>* Józef Mackiewicz, <i>Droga donikąd</i> – powieść czytana w całości i/lub</p> <p>* Günter Grass, <i>Blaszany bębenek</i> – powieść czytana w całości</p>	<p>tematy i nastroje, nazwiska autorów, najważniejsze tytuły (na podstawie wiadomości z podręcznika)</p> <p>– interpretuje powieść przeczytaną w całości: określa charakter świata przedstawionego, sposób prowadzenia narracji, kreacje bohaterów, tematykę i problematykę utworu – odczytuje metaforyczne lub paraboliczne znaczenie</p> <p>– interpretuje <i>Kronikę wypadków miłosnych</i> jako powieść o rozterkach egzystencjalnych dojrzewającego człowieka</p> <p>– interpretuje metaforyczne znaczenie „drogi donikąd”</p> <p>– analizuje obraz przedwojennego Gdańska w <i>Blaszonym bębenu</i>; odnajduje motywy związane z początkami faszyzmu i innych wydarzeń historycznych</p>	<p>– charakteryzuje kreację bohatera <i>Drogi donikąd</i> jako alter ego autora</p> <p>– analizuje i interpretuje opis puszczy w <i>Drodze donikąd</i></p> <p>– opisuje sposób przetworzenia wydarzeń historycznych w <i>Blaszonym bębenu</i></p> <p>– określa, w jaki sposób kreacja bohatera <i>Blaszanego bębena</i> wpływa na kształtowanie materii historycznej utworu; odczytuje symboliczny plan utworu (rytm gry na bębenu jako parabola epoki)</p> <p>– określa właściwości poetyki czytanych utworów; rozpoznaje konwencję (np. realistyczną, oniryczną itp.)</p>
<p>Praca klasowa nr 1 wraz z poprawą</p> <p>I: 1.2), 2.2), 3.7)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	2+2	<p>Podręcznik – rozdział o języku, s. 203–209</p>	<p>– rozróżnia typy błędów językowych: zewnętrznojęzykowe (ortograficzne i interpunkcyjne) i wewnętrznojęzykowe (fonetyczne, słowotwórcze, leksykalne, gramatyczne, stylistyczne)</p> <p>– poprawia wskazane błędy w tekście własnym i cudzym</p>	<p>– wyjaśnia, na czym polega wskazany błąd językowy w tekście własnym lub cudzym; określa jego źródło</p>

<p>* Językowy obraz świata</p> <p>I: 1.1), 1.5), 2.2), 3.1), *1.2), *3.2)</p> <p>III. 1.1),</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.3)</p>	<p>*2–3</p>	<p>* J. Bartmiński, <i>Jak biegna drogi ojczyzny</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – * wyjaśnia na wybranych przykładach, czym jest językowy obraz świata (np. pojęcie domu) – * uzasadnia, odwołując się do przykładów, że językowy obraz świata odbija się także w systemie gramatycznym języka – * analizuje związki frazeologiczne i przysłowia, a także potoczne przenośnie, pod kątem odbijanego przez nie obrazu świata – * wyjaśnia, czym jest stereotyp językowy; podaje przykłady – * wykazuje się zrozumieniem artykułu Bartmińskiego, dokonując wskazanych operacji na tekście – * odtwarza przedstawiony w artykule Bartmińskiego językowy obraz ojczyzny 	<ul style="list-style-type: none"> – * podając przykłady, uzasadnia, że język jest zwierciadłem rzeczywistości – * wykazuje złożoność relacji między językiem a rzeczywistością – * analizuje samodzielnie zebrany materiał językowy ukazujący obraz świata we współczesnej polszczyźnie (na wybranych przykładach) – * podaje przykłady z etymologii świadczące o określonym językowym obrazie świata w przeszłości – * za pomocą grafu odtwarza przedstawiony w artykule Bartmińskiego językowy obraz ojczyzny
<p>Jak przygotować i wygłosić wypowiedź na ustnej maturze z polskiego</p> <p>I: 1.1), 1.3), 1.4), 1.5), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 1.7), 2.1)</p>	<p>2</p>	<p>A. Mickiewicz, <i>Gdy tu mój trup</i></p> <p>Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – zna procedurę i kryteria oceny ustnej matury z języka polskiego – przygotowuje plan kilkuminutowej wypowiedzi na temat: Jakie znaczenie dla twórców literatury ma mała ojczyzna. Omów na przykładzie wiersza A. Mickiewicza <i>Gdy tu mój trup...</i> oraz innych znanych ci tekstów literackich 	<ul style="list-style-type: none"> – przygotowuje i wygłasza kilkuminutową wypowiedź na temat: Jakie znaczenie dla twórców literatury ma mała ojczyzna. Omów na przykładzie wiersza A. Mickiewicza <i>Gdy tu mój trup...</i> oraz innych znanych ci tekstów literackich (symulacja egzaminu maturalnego) – analizuje i ocenia wypowiedzi kolegów

2. Literatura i egzystencja			
<p>Egzystencjalizm i człowiek absurdalny. Powieść jako filozoficzna parabola</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 3.1)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 1.5), 1.11), 2.1), 22)</p> <p>II: 2.1), 2.2), 2.3), 2.5), 2.6), 2.11), 3.1), 3.2), 4.1, 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.6), 2.2), 2.3)</p>	<p>5+ *3</p>	<p>A. Camus, <i>Dżuma</i></p> <p>PROPONOWANY KONTEKST</p> <p>A. Giacometti, <i>Idący człowiek</i>; * F. Kafka, <i>Proces</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – streszcza fabułę powieści i opisuje jej świat przedstawiony, wskazując paraboliczny charakter utworu – porównuje opisy Oranu i życia jego mieszkańców w czasie kolejnych etapów rozwoju epidemii, interpretuje zauważone zmiany – prezentuje i charakteryzuje bohaterów utworu, wyjaśnia, na czym polega ich samotność, odnosi ją do egzystencjalistycznej koncepcji bytu ludzkiego – uzasadnia, iż bohaterowie <i>Dżumy</i> reprezentują różne postawy ludzkie wobec zła, np.: <ul style="list-style-type: none"> • charakteryzuje doktora Rieux i jego filozofię życiową, • przedstawia dylematy Ramberta i zachodzące w nim zmiany, • przedstawia przemiany w światopoglądzie ojca Paneloux, • w odniesieniu do postaci Tarrou wyjaśnia, czym jest wg Camusa „świętość” i czyste sumienie, • wyjaśnia, jaką postawę Camus nazywa „zwycięstwem absurdalnym” – interpretuje motto powieści i określa jej przesłanie – rozpoznaje paraboliczność motywu dżumy (przy dostrzeżeniu realizmu jej opisów) – przedstawia główne zagadnienia egzystencjalizmu, interpretując go jako poszukiwanie sensu życia po katastrofie – na przykładach bohaterów powieści określa, jakiego wygnania doświadcza człowiek w zamkniętym świecie – wskazuje wojnę, okupację i obozy jako genezę koncepcji filozoficznej Camusa (obraz człowieka i jego cierpienia) – interpretuje <i>Dżumę</i> jako filozoficzną parabolę ukazującą tragizm ludzkiej egzystencji i postawy wobec zła – * odnosi utwór do założeń filozofii egzystencjalnej, wskazuje w powieści jej kluczowe pojęcia (np. śmierć, samotność, wolność i uwięzienie), rozpoznaje obraz tragicznej egzystencji „człowieka absurdalnego” itp. – przedstawia założenia filozofii egzystencjalizmu, wskazując głównych jej twórców, wymienia ważne dla niej pojęcia – podaje ogólne informacje o Camusie jako wielkim moralisście XX w., filozofie i pisarzu i jego najważniejszych utworach (na podstawie wiadomości z podręcznika) – określa klimat kultury europejskiej, w jakim zrodził się egzystencjalizm (na podstawie podręcznika) – określa, w jaki sposób filozofia egzystencjalizmu wpłynęła na sztukę (literaturę, malarstwo, film) – * odczytuje dzieło Giacomettiego, wskazując jego cechy świadczące o pokrewieństwie z egzystencjalizmem (np. jakimi środkami

			<p>wojny, okupacji i totalitaryzmów</p> <ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia, że przedmiotem filozofii egzystencjalnej jest pytanie o sens ludzkiego istnienia – ogólnie przedstawia najważniejsze założenia egzystencjalizmu Sartre'a – interpretuje dzieła sztuki, które kojarzą się z egzystencjalizmem; określa, jak pokazują człowieka i jakie prawdy o nim wyrażają – * interpretuje powieść, odnajdując w niej metaforę życia jako absurdałnego procesu sądowego; wykorzystuje kontekst <i>Procesu</i> Kafki 	<p>przedstawiona jest izolacja i samotność ludzka)</p>
<p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3), 2.4)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4) *3.1), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 1.5), 1.11), 2.1), 2.2)</p>	<p>*2– 3</p> <p>* G. Herling-Grudziński, <i>Pietà dell'Isola</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – * określa świat przedstawiony, tematykę i problematykę opowiadania – * przedstawia i interpretuje świat bohatera opowiadania Herlinga-Grudzińskiego – * odnajduje w utworze motywy pokrewne egzystencjalizmowi – * dokonuje syntezy (na podstawie poznanych utworów literackich i innych dzieł sztuki z różnych epok): „Doznanie samotności, cierpienia i śmierci – jako uniwersalne doświadczenie egzystencjalne człowieka”; pisze rozprawkę lub * esej na ten temat 	<ul style="list-style-type: none"> – * porównuje sposób ukazania tragizmu egzystencji człowieka w <i>Dżumie</i> i opowiadaniu Herlinga-Grudzińskiego – * wykorzystuje w interpretacji utworu kontekst sztuki średniowiecza (motyw piety) – * na podstawie obu utworów przedstawia wykorzystanie motywu choroby jako metafory egzystencji człowieka (np. cierpiący, samotny, zamknięty w sobie – uwięziony) 	

<p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.3), 2.5), 2.6), 2.11), 3.1), 3.2), 4.1, 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>				
<p>Lekcja Różewicza</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 3.1), 3.8)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4) *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 2.1), 2.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.4),</p>	<p>3–4 + *2</p>	<p>T. Różewicz, <i>W środku życia,</i> <i>Drewno,</i> <i>Spadanie...</i>,</p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY Motyw Chrystusa Ukrzyżowanego w sztuce gotyckiej; D. Bouts, <i>Piekło</i></p>	<p>– interpretuje wiersze Różewicza, przywołując utwory wcześniej poznane (np. <i>Ocalony</i>) i ich kontekst historyczny, np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • określa, jakie znaczenie dla człowieka ma świadomość istnienia stałych wartości, „góry” i „dołu”, obawa przed upadkiem moralnym • wskazuje różnice znaczeniowe między „upadkiem” a „spadaniem” jako wyznaczniki obrazu człowieka różnych epok • Interpretuje <i>Drewno</i> w kontekście sztuki gotyckiej (przedstawienie męki Chrystusa) • określa właściwości języka poetyckiego Różewicza (analizuje dobór rzeczowników i znaczenia, w jakich występują, składnię, obecność środków stylistycznych, frazeologię itp.) • odnajduje utarte zwroty językowe, frazeologizmy, schematy różnych wypowiedzi; interpretuje je jako kompromitację słów i wyrażeń, które zatraciły swoje znaczenia, wyraz pustosławia, chaosu pojęciowego 	<p>– na podstawie znanych tekstów kultury przedstawia symbolikę góry i dołu w kulturze europejskiej</p> <p>– przedstawia motyw „pierwszego upadku” (strącenia zbuntowanych aniołów) i jego kulturową interpretację; przywołuje zawierające go różne teksty kultury</p> <p>– określa, jaką funkcję w poezji Różewicza pełni milczenie</p> <p>– wskazuje przykłady konkretyzacji metafor, omawia ich funkcje</p> <p>– na podstawie czytanych wierszy oraz wiadomości z podręcznika określa, jaką ocenę kultury europejskiej zawarł poeta w swojej twórczości</p> <p>– * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wiersza <i>Drewno</i> oraz wybranego przedstawienia Chrystusa Ukrzyżowanego w sztuce gotyckiej</p> <p>✓ dokonuje syntezy: „Jak literatura różnych epok ukazywała upadek człowieka i związaną z nim koncepcję kondycji ludzkiej”</p>

<p>2.5), 2.6), 2.11), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1, 4.2) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>			<p>i moralnego, w jakim żyje współczesny człowiek – przedstawia sytuację człowieka w świecie pozbawionym hierarchii wartości, ładu, trwałych znaczeń, kierunków dążenia, celu życia, Boga itp.</p> <p><u>Fakultatywnie:</u> – * wymienia twórców i najważniejsze dzieła polskiej szkoły filmowej; zna jej główne założenia, wie, z czego wyrasta</p>	<p><u>Fakultatywnie</u> – * podaje informacje na temat włoskiego neorealizmu, Nowej Fali kina francuskiego; wymienia głównych twórców i ogólne założenia</p>
<p>Poezja wobec dylematów egzystencji</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), 3.1) II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 2.1), 2.2) II: 1.1), 1.2), 2.2),</p>	<p>*2</p>	<p>E. Lipska, * <i>Testament, Tu pracuję;</i></p> <p>* S. Grochowiak, <i>Płonąca żyrafa</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY sztuka: S. Dali, <i>Płonąca żyrafa</i></p>	<p>– * czyta i interpretuje wiersze, wskazując odniesienia do filozofii egzystencjalizmu – * odnajduje motywy i formy w sztuce, do których nawiązuje wiersz Grochowiaka i tytuł tomu <i>Menuet z pogrzebaczem</i> – * określa, jaką funkcję pełni w wierszu Grochowiaka motywy brzydoty – * opisuje kondycję ludzką w ujęciu Grochowiaka – * określa, jaki obraz ludzkiego życia zawarty jest w wierszach Lipskiej (o jakim dramacie egzystencjalnym mowa) – * analizuje język poetycki czytanych wierszy pod kątem słownictwa (np. powtarzające się rzeczowniki i czasowniki, paradoksy, gra słów itp.), składni, wymieszania konwencji i stylów – * odczytuje i interpretuje dzieła malarskie reprezentujące nurt egzystencjalistyczny w sztuce</p>	<p>– * wyjaśnia termin „turpizm” (znaczenie, pochodzenie, przedstawia związaną z nim polemikę poetów) – * interpretuje wiersz Grochowiaka w kontekście filozofii egzystencjalizmu</p> <p>– * podaje ogólne informacje o autorach czytanych wierszy (na podstawie podręcznika) – * na podstawie statystycznej analizy słownictwa określa tematykę i problematykę różnych nurtów poezji współczesnej (bierze pod uwagę np. wiersze z podręcznika, teksty piosenek młodzieżowych i inne grupy tekstów) – * rozpoznaje motyw „śmierci Boga”, wskazuje jego filozoficzne korzenie i określa funkcje w czytanych utworach</p>

2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1, 4.2) III: 1.1), 1.2), 1.5), 1.6)				
Sztuka myślenia Wisławy Szymborskiej I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), 3.1) II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 2.1) Gimnazjum I: 1.2) II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1, 4.2) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)	2-3 + *2	W. Szymborska, <i>Obmyślam świat</i> , * * * [<i>Nicość...</i>], <i>Utopia</i> , PROPONOWANE KONTEKSTY S. Balbus, [<i>Poetycki warsztat Szymborskiej</i>] * Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i> W. Szymborska, <i>Pochwała snów</i> , J. Kochanowski, <i>Do snu</i>	– czyta i interpretuje wiersze, wskazując odniesienia do filozofii egzystencjalizmu – ocenia „drugie wydanie świata” w wierszu <i>Obmyślam świat</i> – wskazuje i formułuje pytania (problemy) filozoficzne obecne w wierszach Szymborskiej – wyjaśnia, na czym polega zaskakujący punkt widzenia poetki i jaka z niego wynika interpretacja świata – opisuje właściwości języka poetyckiego Szymborskiej (gry znaczeniami wyrazów, wykorzystanie podobieństw brzmieniowych, rozbijanie frazeologizmów, dowcip językowy itp.) – w wierszach Szymborskiej rozpoznaje ironię, sarkazm, parodię; określa ich funkcje – czyta ze zrozumieniem fragment eseju Balbusa, wskazuje jego główne tezy – * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wierszy; pisze pracę na ten temat	– rozpoznaje filozoficzny kontekst czytanych wierszy Szymborskiej (np. dialektyka jako sztuka poszukiwania prawdy, poglądy na zmienność i trwanie, istnienie i nicość itp.) – odczytuje sprzeciw wobec śmierci zawarty w wierszach poetki – przedstawia sposób ukazania i funkcję motywów nicości i bytu (i ich filozoficzną proweniencję) – analizuje język poetycki czytanych wierszy pod kątem słownictwa (np. powtarzające się rzeczowniki i czasowniki), składni, obecności potocyzmów i poetyzmów, wymieszania konwencji i stylów – * syntezuje wiadomości na temat egzystencjalistycznych nawiązań w poezji polskiej

<p>Jak osiągnąć spójność tekstu?</p> <p>I: 3.1), 3.2), *1.4), *2.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 2.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	2-3		<ul style="list-style-type: none"> - pisze wypowiedź argumentacyjną (np. dotyczącą <i>Dzumu Camusa</i>) i/lub interpretację wiersza, w której celowo i świadomie stosuje różne sposoby osiągnięcia spójności - analizuje wskazany tekst pod kątem spójności - wyjaśnia, czym jest spójność linearna tekstu i podaje warunki jej osiągnięcia - w tekście własnym i cudzym wskazuje gramatyczne oraz leksykalne wykładniki spójności linearnej - analizuje teksty własne i cudze, oceniając ich spójność 	<ul style="list-style-type: none"> - omawia mechanizmy odpowiadające za spójność tekstu jako całości (spójność tematu, nadawcy, odbiorcy, stylu itp.) - poprawia wskazany tekst, zwiększając jego spójność
<p>Praca klasowa nr 2 wraz z poprawą</p> <p>I: 1.2), 2.2), 3.7)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	2+1	[Materiał z podręcznika s. 203-209]	<ul style="list-style-type: none"> - poprawia wskazane błędy w tekście własnym i cudzym - poprawia spójność własnego tekstu 	<ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnia, na czym polega wskazany błąd językowy w tekście własnym lub cudzym; określa jego źródło

3. Teatr groteski: rewolucja i absurd				
<p>Współczesny <i>everyman</i> – człowiek „umarły za życia”</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.4), 1.7), 2.1), 2.3), 2.4), 3.1), 3.5), 3.8); *3.1),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4) *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.1), 1.3), 1.6), 1.7)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.5), 2.6), 2.9), 2.10), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1, 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2)</p>	<p>3+ *2</p>	<p>T. Różewicz, <i>Kartoteka</i> (fragmenty lub całość)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – charakteryzuje bohatera <i>Kartoteki</i>, interpretuje jego bierność, brak imienia, wieku, zawodu itp. – określa, jak bohater <i>Kartoteki</i> postrzega swoje życie (zestawia ze świadomością podmiotu lirycznego wierszy Różewicza) – interpretuje postać bohatera jako współczesnego <i>everymana</i>, wyjaśnia to pojęcie – charakteryzuje i interpretuje przestrzeń sceniczną (jako obraz kondycji psychicznej i egzystencjalnej bohatera) – określa rolę chóru w <i>Kartotece</i>, porównując go do chóru teatru antycznego (rozpoznaje parodię) – interpretuje tytuł dramatu – uzasadnia, iż <i>Kartoteka</i> jest dramatem otwartym <p><u>Fakultatywnie</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – *wyjaśnia, czym był teatr absurdu lat 50., wymienia głównych twórców i ogólne założenia nurtu, wiąże go z egzystencjalizmem – *szerzej przedstawia sylwetkę wybranego twórcy teatru absurdu i omawia jego dramaty (np. S.Becketta, E. Ionesco) 	<ul style="list-style-type: none"> – porównuje kreację bohatera <i>Kartoteki</i> z tradycyjną rolą bohatera dramatu – w konstrukcji bohatera rozpoznaje biografie pokolenia wojennego, wskazuje jego doświadczenia, dylematy moralne, kompleksy itp. istniejące w świadomości bohatera, wprowadza kontekst podmiotu lirycznego wierszy Różewicza – wyjaśnia, dlaczego bohater jest „umarły za życia” – *określa źródła deformacji świata przedstawionego w dramacie (istnieje on w świadomości i podświadomości bohatera) – *przedstawia sylwetkę twórczą Różewicza jako autora nowatorskich dramatów <p><u>Fakultatywnie:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – *określa, jaki obraz świata i relacji międzyludzkich został przedstawiony za pomocą poetyki absurdu i groteski w dramatach Becketta lub Ionesco (lub innego twórcy teatru absurdu); wygłasza prezentację na ten temat

<p>Za co kochamy Mrożka...</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.5), 1.6), 1.7), 1.8), 2.1), 3.1), 3.3), *1.1), *1.2), *1.4)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.1), 1.3), 1.5), 1.6), 1.7), 1.8)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.5), 2.6), 2.7), 2.9), 2.11), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	<p>6–8 + *4</p>	<p>S. Mrożek, <i>Tango</i> (utwór czytany w całości)</p> <p>Tadeusz Nyczek, „<i>Tango</i>” <i>Sławomira Mrożka – sztuka polska i uniwersalna</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>Teatralna inscenizacja <i>Tanga</i>;</p>	<ul style="list-style-type: none"> – charakteryzuje przestrzeń sceniczną dramatu, wygląd, zachowanie i język bohaterów, – określa ukazany w ten sposób obraz świata – zestawia poglądy na kulturę przedstawicieli trzech pokoleń ukazanych w dramacie – wyjaśnia, jak ukazany jest motyw buntu pokoleniowego – określa, jaką rolę odgrywa w dramacie motyw ślubu (odnosi go do tradycji literackiej) – wyjaśnia przyczyny klęski Artura – charakteryzuje postawę i poglądy Edka, określa jego rolę w dramacie – ocenia postawy reprezentowane przez postacie sceniczne (np. Artura, Edka, Eugeniusza, Stomila i Eleonory) – odczytuje <i>Tango</i> jako: <ul style="list-style-type: none"> • dramat o źródłach tyranii • obraz egzystencjalnych problemów człowieka współczesnego • dramat o przemianach kulturowych – * analizuje język i styl utworu Mrożka; rozpoznaje satyrę i groteskę, określa, jakie elementy rzeczywistości komunistycznej zostały w ten sposób ośmieszone ✓ dokonuje syntezy: „Funkcjonowanie motywu tańca w literaturze różnych epok” (powtórzenie i zebranie materiału) – wskazuje główne tezy wywodu Tadeusza Nyczka; ustosunkowuje się do nich (zgadza się lub polemizuje); uzasadnia swoje sądy 	<ul style="list-style-type: none"> – rozpoznaje w dramacie cechy tragikomedii rodzinnej – wskazuje elementy konwencji groteskowej i określa jej funkcje – * wyjaśnia termin „teatr groteski” – odnosząc go do <i>Tanga</i> – wyjaśnia, czym jest purnonsens, ilustrując go przykładami z dramatu Mrożka – * kojarzy postać Edka oraz jego relacje z innymi postaciami z wydarzeniami historycznymi ostatnich kilkudziesięciu lat – wyjaśnia, jaką funkcję w dramacie pełni motyw tanga, * odnosząc go do recepcji kulturowej tego tańca – wykorzystuje tezy i informacje z eseju Błońskiego do interpretacji postaci dramatu i reprezentowanych przez nie postaw ✓ przygotowuje samodzielną prezentację z wykorzystaniem materiałów ilustracyjnych: „Funkcjonowanie motywu tańca w literaturze różnych epok” – wykorzystuje tezy T. Nyczka do pogłębienia interpretacji <i>Tanga</i>
--	-------------------------	---	--	---

		<p><i>Zezowate szczęście</i> – film reż. A. Munk</p> <p>* Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i> J. Jarzębski, <i>Słowo władzy – władza Słowa</i> (fragm.)</p>	<p><u>Fakultatywnie</u> – interpretuje fabułę filmu <i>Zezowate szczęście</i> jako groteskowy i satyryczny obraz polskiej historii – charakteryzuje i interpretuje postać bohatera, wskazując źródła groteskowości jego kreacji – wskazuje cechy filmu jako komedii filmowej – przygotowuje komputerową bazę danych na temat polskiej szkoły filmowej</p> <p>– czyta tekst Jarzębskiego i określa, jaki problem podejmuje autor – zajmuje stanowisko wobec rozwiązania przyjętego przez autora, odwołując się do tego tekstu i innych tekstów kultury – * sporządza plan wypowiedzi argumentacyjnej na ww. temat</p>	<p><u>Fakultatywnie</u> – analizuje i ocenia kreację głównego bohatera – * zestawia <i>Tango</i> Mrożka z filmem <i>Zezowate szczęście</i>; porównuje sposoby uzyskania efektu absurdalności i groteski w każdym z dzieł i omawia ich funkcje</p> <p>– * pisze wypowiedź argumentacyjną, w której odnosi się do problemu podjętego przez autora artykułu i zaproponowanego przez niego rozwiązania. W argumentacji wykorzystuje <i>Tango</i> Mrożka i inne, znane teksty kultury</p>
<p>Dramat groteskowy (synteza)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.5), 1.6), 2.1)</p>	<p>1–2 + *2</p> <p>Witkacy, <i>Szewcy</i>; T. Różewicz, <i>Kartoteka</i>; S. Mrożek, <i>Tango</i>;</p>	<p>✓ syntezuje wiadomości o dramacie europejskim – na podstawie utworów poznanych w gimnazjum i liceum – syntezuje wiadomości o polskim dramacie groteskowym; zestawia wiadomości o dziełach Witkacego, Gombrowicza, Różewicza i Mrożka – prezentuje <i>Szewców</i>, <i>Kartotekę</i> i <i>Tango</i> jako (różne) przykłady dramatów groteskowych – podaje główne cechy dramatu groteskowego i odnosi je do omawianych utworów – opracowuje wypowiedź argumentacyjną dotyczącą dramatu groteskowego; wykorzystuje wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p>	<p>– wyjaśnia, na czym polega konwencja sceniczna dramatu groteskowego i dlaczego bywa on nazywany antyteatrem – syntezuje wiadomości o grotesce i jej funkcji w literaturze i sztuce różnych epok; * przygotowuje prezentację i/lub wygłasza referat na ten temat</p>	

<p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.1), 1.8)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.5), 2.6), 2.7), 2.9), 2.11), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>			<p><u>Fakultatywnie</u></p> <p>– recenzuje obejrzany spektakl będący sceniczną realizacją dramatu groteskowego</p>	
<p>Praca klasowa nr 3 wraz z poprawą</p> <p>I: 1.2), 2.2), 3.7)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	2+1	[Materiał z podręcznika s. 203–209]	<p>– poprawia wskazane błędy w tekście własnym i cudzym</p> <p>– poprawia spójność własnego tekstu</p>	<p>– wyjaśnia, na czym polega wskazany błąd językowy w tekście własnym lub cudzym; określa jego źródło</p>

4. Więcej niż sztuka – Białoszewski i duch eksperymentu				
<p>Białoszewski – poeta „osobny”. <i>Donosy</i> <i>rzeczywistości</i></p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 1.7), 1.8), 2.1), 3.1), 3.3), *1.1), *1.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 3.1), 3.3), 3.9)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	<p>3+ *1</p>	<p>M. Białoszewski, <i>Szare eminencje</i> <i>zachwytu,</i> <i>Sprawdzone sobą,</i> <i>Obierzyny (2),</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY J.Jończyk, <i>Wyjście – drabina;</i> T. Kantor, <i>Panoramiczny happening morski.</i> <i>Koncert morski;</i> <i>Maszyna aneantyzacyjna;</i></p>	<p>– analizuje i interpretuje utwory Białoszewskiego</p> <p>– określa świat poetycki jego wierszy (przestrzeń, ludzi, przedmioty, działania będące przedmiotem namysłu i poetyckiego opisu)</p> <p>– odwołując się do konkretnych utworów, wyjaśnia, w jakim sensie Białoszewski jest „poetą osobnym”</p> <p>– wskazuje charakterystyczne środki stylistyczne i językowe – określa ich funkcje w wierszach</p> <p>– określa, jak język Białoszewskiego zmienia sposób widzenia rzeczywistości (odkrywanie rzeczy zwykłych, uwznioślanie codzienności, fascynacja banałem i szczegółem codzienności, metamorfozy zwykłych przedmiotów itp.)</p> <p>– przedstawia, jaki był stosunek Białoszewskiego do tradycji poetyckiej (wskazuje preferowanie poezji wygłoszanej)</p> <p>– analizując wskazane utwory, określa, na czym polegały „epifanie” (ośnienia) Białoszewskiego</p> <p>– przywołując konkretne utwory, wyjaśnia, dlaczego Białoszewski bywa nazywany „poetą rupieci”</p>	<p>– przedstawia informacje o życiu i twórczości Białoszewskiego, w tym również o jego poszukiwaniach teatralnych, Teatrze Osobnym itp. (zakres wiadomości z podręcznika)</p> <p>– odczytuje głośno wiersze, interpretując je głosowo (wydobywa brzmieniowe walory tekstu)</p> <p>– określa funkcje środków stylistycznych i językowych tworzących warstwę brzmieniową wierszy</p> <p>– określa, jaką rolę odgrywa zapis i kształt graficzny wiersza (segmentacja tekstu, krótkie wersy, wcięcia, odstępy itp.)</p> <p>– * wyjaśnia słowo „epifania” i określa, jaki efekt wywołuje odniesienie go do „ośnień” banalnymi rzeczami codziennymi</p> <p>– odczytuje sprawdzone sobą jako zapis artystycznego happeningu</p> <p>– * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wybranego wiersza Białoszewskiego i jednego z zamieszczonych w podręczniku dzieł sztuki</p> <p>✓ dokonuje syntezy, przywołując teksty kultury poznane we wcześniejszych latach nauki: „Jak literatura i sztuka różnych epok ukazywała relacje między brzydotą i pięknem?”</p>

<p>Białoszewski i poezja lingwistyczna</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 3.1), 3.7), *1.1), *1.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 3.1), 3.3), 3.9)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	<p>3+ *3</p>	<p>M. Białoszewski, <i>wywód jestem 'u, namuzowywanie, Ja stróż latarnik nadaje z mrówkowca, Śmierć</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>R. Opalka, <i>Detale</i>;</p> <p>J. Sławiński, <i>Białoszewski: być sobie jednym</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – analizuje i interpretuje utwory Białoszewskiego – wyjaśnia, dlaczego poezję Białoszewskiego zalicza się do nurtu lingwistycznego – na podstawie czytanych wierszy wskazuje „gry z językiem” i eksperymenty Białoszewskiego prowadzące do stworzenia własnego języka poetyckiego – analizuje funkcje zapisu w czytanych wierszach i rozczłonkowania tekstu na wersy – * wskazuje zbieżność eksperymentów Białoszewskiego z kierunkami poszukiwań neoawangardy zachodniej lat 60. (np. obserwowanie życia codziennego, zwykłych sytuacji, działania artystyczne, happeningi, komponowanie dzieła z odpadów, przedmiotów gotowych itp.) – określa, co jest nowym tworzywem sztuki w twórczości Białoszewskiego *i innych artystów (np. Opalki, Kantora i innych) – określa, w jaki sposób Białoszewski mówi o sprawach egzystencjalnych: życiu, śmierci... ✓ przedstawia obraz śmierci w wierszu Białoszewskiego na tle kulturowej tradycji motywu – czyta ze zrozumieniem tekst Sławińskiego, wskazuje zawarte w nim tezy; wyjaśnia użyty przez badacza termin „język literacki” – na podstawie analizy wskazanych wierszy określa, czym dla Białoszewskiego jest wiersz i pisanie poezji 	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia termin „poezja lingwistyczna”, odnosząc go do Białoszewskiego i *innych poetów – analizuje specyficzne dla Białoszewskiego środki językowe (np. rozbijanie słów, zamianę kategorii gramatycznych, dopisywanie nowych końcówek, kojarzenie słów odległych znaczeniowo na podstawie podobieństwa brzmieniowego, wprowadzanie instrumentacji głoskowej, wytrącanie słów z ich naturalnego kontekstu itp.) – * wskazuje działanie artystyczne (sam proces powstawania dzieła) jako przedmiot sztuki twórców neoawangardy na Zachodzie, podaje przykłady – * wyjaśnia termin „neoawangarda”, odnosząc go do określonych zjawisk artystycznych – * wyjaśnia, w jaki sposób twórcy neoawangardy włączali do swych utworów elementy rzeczywistości (np. muzyka konkretna Cage’a, odgłosy rzeczywistości w wierszach Białoszewskiego) – * przytacza informacje o rolach przedmiotów w teatrze Białoszewskiego (na podstawie wiadomości z podręcznika) – * wyjaśnia, czym był Teatr Osobny i w jaki sposób eksperymenty teatralne wynikały z pojmowania przez Białoszewskiego roli słowa (sztuki) ✓ dokonuje syntezy: przedstawia Białoszewskiego jako poetę na tle tradycji literackiej (różnych koncepcji poety)
---	------------------	---	--	--

		Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i>		<ul style="list-style-type: none"> ✓ * na podstawie samodzielnie znalezionych materiałów opracowuje prezentację na temat nowych form sztuki neoawangardowej (happening, instalacja, performance) ✓ korzystając z podanego schematu przygotowuje wypowiedź egzaminacyjną na temat „Jakie funkcje w tekście pełnią neologizmy? Omów problem na podstawie analizy wiersza <i>namuzowywanie</i> oraz innych tekstów kultury”.
5. Poezja, która ocala				
<p>Klasycyzm i harmonia</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.5), 2.1), 2.2), *1.1), *1.2),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.3), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p>	2+ *2	<p>L. Staff, <i>Problemy, Wiosna, Harmonia</i> (s. 203)</p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>Z. Kubiak, <i>Pożegnanie dzieciństwa</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – analizuje i interpretuje czytane wiersze Staffa – określa ich nastrój i wskazuje tworzące go środki poetyckie – analizuje budowę wersyfikacyjno-składniową utworów, formę gatunkową, słownictwo, środki stylistyczne, wskazuje ich związek z klasycznym wzorcem poezji – określa postawę poety i koncepcję poezji wyłaniając się z wierszy – w czytanych wierszach odnajduje antyczny ideał harmonii – interpretuje motywy nagości, ogrodu i wiosny, wskazując ich symbolikę i kulturowe korzenie – wyjaśnia terminy: klasycyzm, klasyczny, wskazując różne ich znaczenia – uzasadnia, dlaczego Staffa (a także innych poetów, np. Tuwima, Iwaszkiewicza, Herberta itp.) można zaliczyć do poetów nurtu klasycznego – czyta ze zrozumieniem fragment eseju Kubiaka, wskazuje zawarte w nim tezy, 	<ul style="list-style-type: none"> – przedstawia Staffa jako twórcę nurtu klasycznego i klasyka poezji polskiej – omawia metamorfozy poezji Staffa (przypomina utwory poznane wcześniej), wskazując jednocześnie trwałe cechy jego postawy poetyckiej – wyjaśnia, na czym polega – obecny w czytanych wierszach – dystans poety wobec siebie – rozpoznaje postawę klasyczną (np. Staffa) jako odpowiedź na zagrożenia współczesności – tłumaczy termin „topos”, podając przykłady, przedstawia rolę obecności toposów w poezji klasyków – wykorzystuje tezy zawarte w tekście Kubiaka do interpretacji poezji Staffa ✓ * przygotowuje prezentację na temat trwałej obecności nurtu klasycznego w kulturze europejskiej (dokonuje syntezy materiału), wykorzystuje utwory poznane na lekcjach

<p>Gimnazjum</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>		<p>*Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i> Cz. Miłosz, <i>Wiek nowy</i></p>	<p>interpretuje sposób rozumienia dojrzałości</p> <p>– * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wierszy Staffa <i>Harmonia</i> i Miłosza <i>Wiek nowy</i></p> <p>– * sporządza plan pracy pisemnej (interpretacji porównawczej)</p>	<p>polskiego w liceum i własne lektury oraz materiał ilustracyjny</p> <p>– * pisze interpretację porównawczą wierszy Staffa <i>Harmonia</i> i Miłosza <i>Wiek nowy</i></p>
<p>Poeta w świecie kultury i historii</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.2), *1.1), *1.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3),</p>	<p>4+ *2</p>	<p>Cz. Miłosz, <i>Campo di Fiori, Świat (poema naiwne): Wiara, Nadzieja, Miłość,</i></p> <p>Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p>	<p>– analizuje i interpretuje czytane wiersze Miłosza</p> <p>– określa, kim jest ich podmiot liryczny i jakie są jego relacje z autorem (z tej perspektywy ocenia przedstawione w wierszach poglądy)</p> <p>– określa funkcję powiązania dwóch planów czasowych w <i>Campo di Fiori</i>, interpretuje sens „morałów” oraz odautorskiej refleksji o „samotności ginących”</p> <p>– w świetle wiersza określa wskazane przez Miłosza zadanie poety i poezji</p> <p>– interpretuje <i>Campo di Fiori</i> w kontekście innych utworów ukazujących dramat Holocaustu</p> <p>– omawia filozoficzne przesłanie wierszy z cyklu <i>Świat (poema naiwne)</i></p> <p>– wskazuje, w czym poeta upatruje ocalenia wartości, ładu, człowieczeństwa</p> <p>– opisuje język poetycki Miłosza, wskazuje jego stałe cechy (np. posługiwanie się obrazowym przykładem, aforystyczność, stosowanie epitetów i metafor, przejrzystość składni itp.)</p>	<p>– określa, na czym polega oszczędność formy poetyckiej w wierszach Miłosza i jaka jest jej funkcja</p> <p>– przedstawia relacje między „naiwną” formą wierszy z cyklu <i>Świat</i> a ich doniosłym przesłaniem filozoficznym</p> <p>– wskazuje i interpretuje kontekst kulturowy poematu <i>Świat (poema naiwne)</i></p> <p>– * interpretuje wiersze z cyklu <i>Świat (poema naiwne)</i> jako miniaturowe traktaty filozoficzne</p> <p>– * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wierszy z cyklu <i>Świat</i> oraz znanego sobie wiersza Miłosza z okresu katastrofizmu</p> <p>– na przykładach czytanych wierszy wyjaśnia, na czym polega nowa technika poetycka Miłosza (równorzędność warstwy realistycznej, opisowej i symbolicznej utworu)</p> <p>✓ korzystając z podanego schematu</p>

<p>4.1), 4.2) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>				<p>przygotowuje wypowiedź egzaminacyjną na temat „Jakie zadania stawiają sobie poeci? Rozważ problem na podstawie wiersza <i>Campo di Fiori</i> oraz innych znanych ci tekstów literackich.”</p>
<p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3), 2.4), *1.1), *1.2) II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1) Gimnazjum II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	<p>2+ *4</p>	<p>Cz. Miłosz, <i>St. Ign. Witkiewicz, Przedmieście, Który skrzywdziłeś, Zakłęcie</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – analizuje i interpretuje czytane wiersze Miłosza – wskazuje i interpretuje krajobrazy (przestrzeń poetycką) w różnych wierszach Miłosza, dostrzega odniesienia do kulturowego motywu „ogrodu” i „cmentarza” – w wierszu <i>Zakłęcie</i> wskazuje „powszechnie idee” ustanowione przez rozum; wyjaśnia klasyczne pojęcie „rozumu” jako mocy tworzenia wartości i przeciwstawiania się rozpacz – w wierszu <i>Który skrzywdziłeś</i> określa społeczny, polityczny i etyczny wymiar zbrodni tyrana oraz wskazane powinności poezji i poety – określa, jaką wartość przypisuje Miłosz słowu poetyckiemu, a jakie kompetencje – poecie – charakteryzuje budowę oraz język poetycki wierszy – * wyjaśnia pojęcie „Wielki Kod”, odnosząc je do czytanych wierszy Miłosza ✓ * syntezyzuje wiadomości o twórczości Miłosza, przedstawiając jej ewolucję „od katastrofizmu do klasycyzmu” – wyjaśnia, dlaczego po II wojnie światowej polska literatura rozwijała się na emigracji; *podaje nazwiska najważniejszych jej 	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia terminy: liryka roli, monolog „persony” lirycznej; odnosi je do formy podawczej czytanych wierszy – tłumaczy na czym polega postawa ironiczna w wierszach Miłosza (na konkretnych przykładach) – w wierszu <i>St. Ign. Witkiewicz</i> dostrzega motywy apokaliptyczne i określa ich funkcję – *w wierszu <i>Przedmieście</i> rozpoznaje symbolikę pustyni i wyjaśnia jej funkcję (dostrzega nawiązanie do „ziemi jałowej” Eliota) – na podstawie czytanych oraz wcześniej poznanych wierszy określa, jakich wartości poszukuje Miłosz w tradycji kultury – przedstawia, jak Miłosz postrzega historię i jak pojmuje odpowiedzialność moralną człowieka (także na podstawie poznanych wcześniej wierszy poety; synteza materiału) ✓ interpretuje wiersz <i>Który skrzywdziłeś</i> w kontekście utworów z różnych epok ukazujących władzę tyrana (np. <i>Makbet</i>, III część <i>Dziadów</i>) – * w interpretacji wierszy Miłosza wykorzystuje pojęcie „Wielkiego Kodu”

		<p>*Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p> <p>D.Siwicka, <i>Dziady część III</i> (fragm.)</p>	<p>przedstawicieli</p> <p>– *analizuje tekst Siwickiej, pisze jego streszczenie logiczne</p> <p>– *pisze wypowiedź argumentacyjną, w której odnosi się do problemu podjętego przez autorkę artykułu i zaproponowanego przez niego rozwiązania. W argumentacji wykorzystuje wiersze Miłosa (i jego rozumienie historii) i inne, znane teksty kultury</p>	
<p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3), 2.4), *1.1), *1.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p>	<p>4+ *2</p> <p>Z. Herbert, <i>Tamaryszek,</i> <i>Apollo i Marsjasz,</i> <i>Powrót prokonsula,</i> <i>Przesłanie Pana Cogito,</i> <i>Potęga smaku</i></p>	<p>– analizuje i interpretuje czytane wiersze Herberta, sytuując je w kontekstach: historycznym, biograficznym i kulturowym</p> <p>– identyfikuje podmiot liryczny wiersza <i>Tamaryszek</i> jako poetę, wskazuje jego nowe powinności</p> <p>– określa, jak Herbert postrzega zadania poety wobec ludzkich cierpień, wskazuje kontekst historyczny tych poglądów</p> <p>– wyjaśnia określenie „poetyka kontemplacji” i odnosi je do wiersza <i>Tamaryszek</i> oraz do innych utworów Herberta (*a także innych poetów, np. Staffa)</p> <p>– określa funkcję kostiumu antycznego w wierszu <i>Powrót prokonsula</i>, wskazuje dawne ideały i wartości, które zostały w ten sposób przywołane, określa, jakie miejsce we współczesnym świecie przyznaje im poeta</p> <p>– wyjaśnia, dlaczego „smak” okazuje się kategorią etyczną (z jakimi wartościami się wiąże)</p> <p>– przedstawia bohatera lirycznego wiersza</p>	<p>– prezentuje informacje o życiu i twórczości Herberta, wykorzystuje fragment dziennika Tyrmanda (zakres wiadomości z podręcznika)</p> <p>– wyjaśnia, co to znaczy, że w wierszach Herberta klasycyzm jest znakiem postawy moralnej</p> <p>– interpretuje postać Pana Cogito jako obraz problemów moralnych współczesnego intelektualisty</p> <p>✓ na podstawie poznanych (także wcześniej) wierszy określa, jak Herbert wykorzystuje dziedzictwo przeszłości kulturowej (synteza)</p> <p>✓ dokonuje syntezy: wymienia poetów XX w., których określa się mianem klasyków, wskazuje w jaki sposób nawiązywali do wzorców i ideałów klasycznych; wyjaśnia, w jaki sposób postawa klasyczna była odpowiedzią na zagrożenia współczesności</p> <p>– * interpretuje ukazane w czytanych wierszach relacje między estetyką a etyką</p>	

<p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>			<p><i>Przesłanie Pana Cogito</i>, *wskazuje jego kartezyjański rodowód</p> <ul style="list-style-type: none"> – na podstawie <i>Przesłania...</i> przedstawia poetyckie credo Herberta jako współczesnego moralisty – wyjaśnia, na czym polega heroizm moralny i tragizm Herbertowskiego Pana Cogito – na przykładzie czytanych wierszy wyjaśnia, jak Herbert nawiązuje do tradycji kultury i jak ją reinterpretuje – * na przykładzie czytanych wierszy uzasadnia, że Herbert uczynił tradycję kultury językiem poetyckiej komunikacji ✓ dokonuje syntezy: na podstawie znanych utworów i dzieł sztuki uzasadnia, że antyk i mity greckie stanowią wciąż żywe źródło kultury śródziemnomorskiej 	<ul style="list-style-type: none"> – * odnajduje w czytanych wierszach (<i>Przesłanie...</i>, <i>Potęga smaku</i>) etos polskiego patrioty czasów reżimu komunistycznego – wyjaśnia określenie „poeta kultury” w odniesieniu do Herberta i innych wybranych twórców
<p>Ogród tradycji i cmentarz nowoczesności</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), *1.1), *1.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2),</p>	<p>*2</p>	<p>*Adam Zagajewski <i>Lawa</i>, *Julia Hartwig, <i>Potrzeba</i>, *J.M.Rymkiewicz, <i>Jakie światło</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – * analizuje i interpretuje czytane wiersze, charakteryzuje ich budowę oraz język poetycki wiersza – dostrzega w nich obecność postawy klasycznej – * wskazuje i interpretuje nawiązania kulturowe obecne w czytanych utworach (np. spór Heraklita z Parmenidesem; motyw wykuwania posągu, rozum jako boskie światło itp.) – * w wierszu <i>Jakie światło</i> dostrzega nawiązania do idei platońskich 	<ul style="list-style-type: none"> – * podaje podstawowe informacje o autorach wierszy (A. Zagajewski, J. Hartwig, J.M. Rymkiewicz), identyfikuje ich pokoleniowo – * interpretując czytane wiersze przedstawia różne oblicza współczesnego klasycyzmu – * określa symbolikę motywów toposu i cmentarza jako ważnych toposów kultury europejskiej – przywołuje teksty kultury z różnych epok

<p>1.3), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>				
<p>Praca klasowa nr 4 wraz z poprawą</p> <p>I: 1.2), 2.2), 3.7)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7), 2.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	2+1			

6. Duch oporu i zmiany			
<p>Życie w państwie totalitarnym – poezja przeciwko zniewoleniu umysłów i zakłamaniu języka</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.5), 1.7), 1.9), 2.1), 2.3), 2.4), 3.1), 3.3), 3.4), *1.1), *1.2), *1.5), *3.1)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p>	<p>5+ *3</p>	<p>S. Barańczak, <i>Spójrzmy prawdzie w oczy</i>, <i>Wypełnić czytelnym piśmem</i>, <i>Garden party</i>,</p> <p>*J. Polkowski, <i>Tak, jestem obcy</i></p>	<p>– wie, że w życiu politycznym i kulturalnym PRL-u istniał nurt „świadectwa i sprzeciwu” sygnowany miesiącami politycznych przełomów; wymienia niektórych twórców mieszczących się w tym nurcie i ważne dzieła</p> <p>– * wykorzystując wiadomości z historii, lokalizuje najważniejsze wydarzenia literackie (tytuły, nazwiska, formacje) „historycznych” miesięcy (Czerwiec, Październik, Marzec, Grudzień, Sierpień)</p> <p>– wyjaśnia, jaki wpływ na język sztuki miała cenzura (język ezopowy, satyra, ironia, groteska), odnajduje te cechy w czytanych utworach</p> <p>– interpretuje czytane utwory, wnioskuje na podstawie analizy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dostrzega i umie rozszyfrować aluzje polityczne i historyczne zawarte w czytanych utworach • interpretuje wiersze, sytuując je w kontekście historycznym, kulturowym, filozoficznym • interpretuje wiersze poetów Nowej Fali jako próbę odkłamania języka i ukazania prawdy społecznej • w czytanych wierszach wskazuje i interpretuje środki językowe typowe dla poezji Nowej Fali (gry językowe, modyfikowanie frazeologizmów, wykorzystanie gotowych struktur językowych itp.) <p>– wie, czym był tzw. drugi obieg wydawniczy</p> <p>– wymienia poetów Nowej Fali, przedstawia założenia ideowe i artystyczne tej formacji (na podstawie informacji z podręcznika i czytanych wierszy)</p> <p>– wyjaśnia termin „poezja lingwistyczna”, odwołując się do wierszy poetów Nowej Fali</p> <p>– na konkretnych przykładach przedstawia mechanizmy manipulacji językowej</p> <p>– interpretuje sens motta zaczerpniętego z Norwida w wierszu <i>Garden party</i></p> <p>– rekonstruuje operacje językowe i myślowe, jakim poeta poddał stałe związki frazeologiczne (np. w wierszu <i>Spójrzmy prawdzie w oczy</i>)</p> <p>– analizuje sposób rozczłonkowania tekstu wiersza na wersy i określa jego funkcję</p> <p>– * określa, jakie środki stylistyczne służą uwzniośleniu sytuacji lirycznej w wierszu Polkowskiego; interpretuje kreację adresata utworu</p> <p>– wyjaśnia określenie „poezja stanu wojennego”</p> <p>– * na podstawie wiersza Polkowskiego określa stan świadomości pokolenia, do którego należy poeta</p> <p>– * porównuje obrazy stanu wojennego: w poezji Polkowskiego i innych, znanych tekstach kultury</p> <p>✓ dokonuje syntezy (np. w postaci referatu, eseju, rozprawki): „Różne reakcje literatury (filmu, sztuki...) na polityczną dyktaturę:</p>

<p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.7), 1.9), 3.1), 3.3)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 2.11), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.2), 2.3), 2.4), 2.5), 2.6), 2.8), 2.9), 2.10)</p>	<p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>J. Kwiatkowski, <i>Słowo Barańczaka</i> (fragm.</p> <p>Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY muzyka:</p> <p>J. Kaczmarek, np. <i>Mury, Zbroja</i></p> <p>P. Gintrowski, <i>Raport z oblężonego miasta, Potęga smaku</i></p> <p>film: wybrany film kina</p>	<ul style="list-style-type: none"> • rozpoznaje ironię i określa jej funkcje • wyjaśnia, czym jest manipulacja językowa, podaje przykłady • w wierszach poetów Nowej Fali wskazuje demaskowanie manipulacji i zakłamania języka • * rozpoznaje aluzje historyczne i nawiązania romantyczne w wierszu Polkowskiego – określa ich funkcję • interpretuje tytuły wierszy <p>– określa, w jaki sposób w wierszach Barańczaka zostały ukazane relacje między człowiekiem a państwem</p> <p>– odczytuje główne tezy tekstu Kwiatkowskiego i odnosi je do czytanych wierszy</p> <p>– przygotowuje i wygłasza kilkuminutową wypowiedź na temat: „Jaki obraz emigranta kreują teksty kultury? Omów problem na podstawie analizy i interpretacji wiersza Stanisława Barańczaka Garden party oraz innych znanych ci tekstów kultury.”</p> <p><u>Fakultatywnie</u></p> <p>– przedstawia postać Jacka Kaczmarek jako barda „Solidarności” (wyjaśnia to określenie)</p> <p>– interpretuje wybrane dzieło filmowe, zwracając uwagę na specyfikę tworzywa, środki filmowe, przesłanie dzieła, kontekst polityczny i kulturowy itp.</p> <p>– * rozpoznaje paraboliczny lub alegoryczny</p>	<p>powaga, śmiech, ironia...”</p> <p>– dokonuje streszczenia logicznego tekstu Kwiatkowskiego</p> <p>– w piosenkach Kaczmarek dostrzega nawiązania romantyczne – interpretuje ich funkcje</p> <p>– * dostrzega konwencję obejrzanego filmu (np.</p>
---	---	--	---

		<p>moralnego niepokoju, np. <i>Ucieczka z kina „Wolność”</i>, reż. W. Marczewski</p>	<p>charakter kompozycji filmu i zawarte w nim aluzje (polityczne, literackie, filmowe)</p>	<p>elementy groteski, oniryczność itp.) i opisuje jego poetykę</p> <p>– * wymienia twórców zaliczanych do tzw. kina moralnego niepokoju i problemy społeczne, jakie przedstawiali w swoich filmach</p>
<p>Św. Jan Paweł II – Pielgrzym do ojczyzny</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.5), 2.1), 2.2), *1.4), *3.2)</p> <p>II: 1.2), 2.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3); *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.9), 3.1), 3.3),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.4), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1), 1.5), 1.7), 1.4)</p>	<p>2+ *1</p>	<p>Św. Jan Paweł II, <i>Homilia wygłoszona na placu Zwycięstwa w Warszawie 2 czerwca 1979</i> (fragm.)</p>	<p>– wyjaśnia termin „homilia”, odnosząc je do przemówień Jana Pawła II do zebranych tysięcy wiernych</p> <p>– interpretuje czytane fragmenty <i>Homilii</i>, odnajdując w nich apel o przywrócenie narodowi wolności i godności</p> <p>– wymienia główne tezy zawarte w <i>Homilii</i> Jana Pawła II (w czytanej części)</p> <p>– określa system wartości, do którego odnosi się <i>Homilia</i></p> <p>– * interpretuje myśli św. Jana Pawła II w kontekście filozoficznym</p> <p>– przedstawia znaczenie pielgrzymek do ojczyzny Jana Pawła II w dążeniu narodu do wolności; określa jak wpływały one na klimat społeczny w Polsce, odwołując się do czytanych fragmentów</p> <p>– * wskazuje charakterystyczne dla stylu Jana Pawła II środki retoryczne</p>	<p>– odczytuje homilię w kontekście historycznym i politycznym (rola Kościoła w PRL-u, represjonowanie księży, postawa kardynała S. Wyszyńskiego, prymasa Polski)</p> <p>– w przemówieniu Jana Pawła II odnajduje motywy symboliczne; interpretuje je</p> <p>– na przykładzie <i>Homilii</i> Jana Pawła II omawia językowe cechy tego gatunku wypowiedzi</p> <p>– analizuje specyfikę retoryczną <i>Homilii</i> Jana Pawła II</p> <p>– * na podstawie nagrania filmowego wskazuje walory sposobu wygłaszania przez Jana Pawła II przemówień (przemawiania do wiernych)</p>

<p>Język wartości – wartości w języku</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.5), 1.9), 2.1), 2.2), 3.1), 3.3)</p> <p>II: 4.1), 4.2), 4.3); *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1), *1.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>II: 4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.7), 1.4)</p>	<p>2+ *1</p>	<p>A. Markowski, <i>Język jako wartość</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – * analizuje pojęcie wartości – wskazuje różne rodzaje wartości – uzasadnia (podając konkretne przykłady), że język nie tylko opisuje rzeczywistość, lecz także ją ocenia – podaje przykłady językowych zachowań etycznych i nieetycznych; wskazuje sytuacje świadczące o tym, że reklamy często naruszają etykę słowa – rozróżnia etykę i estetykę słowa; wyjaśnia, na czym polega jedna i druga – uzasadnia, że wulgaryzmy i wyrazy obraźliwe naruszają zarówno etykę, jak i estetykę słowa – podaje przykłady słownictwa wartościującego – wymienia nazwy wartości i antywartości – dostrzega w tekście wyrażanie wartości i *określa, jakimi środkami językowymi są one sygnalizowane (np. środkami leksykalnymi, słowotwórczymi, gramatycznymi, konstrukcjami składniowymi itp.) – przedstawia tezy zawarte w tekście Markowskiego 	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia, czym jest etyka słowa i jakie są jej uwarunkowania (np. w relacjach między nadawcą a odbiorcą) – podaje przykłady (znajduje w tekstach) wyrażania wartości deklarowanych i faktycznie uznawanych – wskazuje przykłady gramatycznych środków (np. końcówek fleksyjnych) wyrażających wartości – podaje przykłady wypowiedzi publicznych (ustnych lub napisanych), w których doszło do naruszenia etyki słowa – uzasadnia, dlaczego
<p>7. Przygoda z wolnością</p>				
<p>Człowiek ponowoczesny w poezji pokolenia „bruLionu”</p>	<p>*5</p>	<p>*M. Świetlicki, <i>Dla Jana Polkowskiego</i></p> <p>*M. Biedrzycki, <i>Akslop</i></p> <p>*J. Podsiadło, <i>Don't leave me</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> – * czyta i interpretuje wiersze poetów pokolenia „bruLionu” – * określa wpisana w wiersze postawę wobec rzeczywistości, obowiązków społecznych i obywatelskich itp., wyjaśnia, na czym polegał ich bunt wobec obowiązujących kanonów oraz „kryzys patriotyzmu” – * rekonstruuje portret człowieka 	<ul style="list-style-type: none"> – * wyjaśnia, dlaczego do młodych poetów i pisarzy przylgnęła nazwa „barbarzyńcy” oraz jakie sensy się pod nią kryją –* wyjaśnia, czym jest „poezja niewolników”, o której mowa w wierszu Świetlickiego, *określa, o jaki rodzaj niewoli chodzi – * przedstawia i ogólnie prezentuje środowisko „bruLionu” (nonkonformizm, kontestacja

<p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 1.9), 2.1), 2.3), 2.4), 3.1), 3.3), 3.4), 3.5), *1.1), *1.2), *3.1), *3.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 1.6), 1.7), 2.1), 2.2), 3.1), 3.3),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.4), 2.5), 2.6), 2.10), 3.1), 3.2), 3.3), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1)</p>		<p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>*A.Warhole, <i>Dyptyk Marilyn</i></p> <p>*przykłady architektury postmodernistyczne</p> <p>j</p>	<p>ponowoczesnego ukazany w wierszu Świetlickiego, jego stosunek do obowiązków obywatelskich, świąt narodowych itp.</p> <ul style="list-style-type: none"> – * przedstawia problemy i tematy interesujące młode pokolenie twórców oraz przez nie odrzucane – * na podstawie czytanych wierszy określa, jak pokolenie „bruLionu” rozumie „bycie poetą” – * w czytanych wierszach wskazuje i interpretuje elementy prowokacji artystycznej i obyczajowej – * przedstawia dominujące funkcje języka komunikacji masowej, ilustruje je przykładami z tekstów pochodzących z prasy lub telewizji – * wyjaśnia (ogólnie) równoważne terminy: postmodernizm i ponowoczesność – * wyjaśnia wyrażenie „literatura trzeciego obiegu” – * podaje przykłady funkcjonowania kultury alternatywnej (np. „Pomarańczowa Alternatywa”, art-ziny, graffiti, sztuka komputerowa itp.) – * interpretuje <i>Dyptyk Marilyn</i> w kontekście twórczości Warhole’a – * podaje przykłady współczesnych dzieł (różnych sztuk), których autorzy świadomie odwołują się do wzorów kultury popularnej; odczytuje ich przekaz 	<p>literatury obywatelskiej, prowokacja artystyczna i obyczajowa, „ulubione” lektury, odrzucenie symboliki romantycznej – zwrot ku kulturze masowej itp.)</p> <ul style="list-style-type: none"> – * w czytanych wierszach wskazuje wpływy języka komunikacji masowej lub języka ulicy („język brudnopisu”) – * wyjaśnia, jaką diagnozę postawił kulturze i historii Fukuyama (ogólnie, w zakresie wiadomości z podręcznika) – * przedstawia ogólny, syntetyczny obraz „człowieka ponowoczesnego”, przywołuje odpowiednie cytaty z omawianych wierszy – * podaje informacje o Z.Baumanie jako socjologu postmodernistycznym – * odwołując się do znanych tekstów kultury, charakteryzuje estetykę postmodernistyczną; wskazuje cechy postmodernistyczne w dziełach różnych sztuk – malarstwie, architekturze itd. (eklektyzm, nawiązywanie do estetyki kiczu, swobodna gra wyobraźni, zaskoczenie itp.) – * interpretuje <i>Dyptyk Marilyn</i> w kontekście charakterystycznych cech sztuki <i>pop-artu</i>
--	--	--	---	---

<p>Zamieszkać w micie</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.2), 2.3), 2.4), 3.5), 3.6), *1.1), *2.1), *2.2)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 1.3), 2.1), 2.2), 2.4), 2.5), 3.1), 3.2), 3.3), 3.4), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.2), *2.3), *2.4), *3.1), *3.2), *3.4), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1),</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 2.1), 2.2), 3.3),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.3), 2.5), 2.6), 3.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1), 1.5), 1.7)</p>	<p>1+ *7</p>	<p>*P. Huelle, <i>Weiser Dawidek</i> (fragmenty lub całość)</p> <p>*Andrzej Stasiuk, <i>Ptaki</i> (fragm.)</p> <p>PROPONOWANE KONTEKSTY</p> <p>*B.Schulz, <i>Sklepy cynamonowe</i> lub inne opowiadanie</p> <p><u>Fakultatywnie</u></p> <p>*Olga Tokarczuk, <i>Prawiek i inne czasy</i> powieść czytana w całości]</p>	<ul style="list-style-type: none"> – * interpretuje czytana/e powieść/ci: określa charakter świata przedstawionego, sposób prowadzenia narracji, kreacje bohaterów, tematykę i problematykę utworu – odczytuje metaforyczne lub paraboliczne znaczenie – * odczytuje warstwę symboliczną utworów – * określa, jaki wpływ na ludzkie losy w czytanych utworach wywarła historia i w jaki sposób doświadcza ona bohaterów – * wskazuje problemy egzystencjalne i społeczne ukazane w czytanych dziełach – * wskazuje rozluźnienie rygorów powieści (poszukiwania kompozycyjne) – * określa, na czym polega „lokalność” każdego z czytanych fragmentów (identyfikuje ją pod względem geograficznym, kulturowym, społecznym) – * w czytanych utworach odnajduje motywy (inicjacji „małej” i „wielkiej”) oraz wtajemniczenia; interpretuje je – * charakteryzuje bohatera-narratora <i>Weisera Dawidka</i>, określa sens jego zmagania z przeszłością – * charakteryzuje Weisera Dawidka widzianego we wspomnieniach narratora; interpretuje jego odmienność – * dostrzega w powieści Huellego sakralny klimat i wskazuje jego źródła (m.in. rozpoznaje aluzje biblijne) i potrafi go powiązać z nadrzędnym sensem utworu – * dokonuje analizy i interpretacji fragmentu prozy Stasiuka; odnajdując w niej metaforę 	<ul style="list-style-type: none"> – * dostrzega i interpretuje warstwę mityczną czytanego utworu (wskazuje aluzje i nawiązania); interpretuje ją wiążąc z sensem dzieła – * analizuje sposób funkcjonowania w <i>Weiserze Dawidku</i> motywu czasu; wskazuje różne funkcje powrotu do przeszłości – * odnajduje w powieści Huellego motyw herofanii i wiąże go z wymową ideową dzieła ✓ * dokonuje analizy i interpretacji porównawczej wybranego opowiadania Brunona Schulza oraz Weisera Dawidka ✓ * sporządza bazę danych na temat twórców tzw. nowej prozy (P.Huelle, O.Tokarczuk, A.Stasiuk, S.Chwin, A.Libera) i ich wybranych dzieł; opracowuje na ten temat prezentację, którą przedstawia w klasie (synteza)
---	------------------	---	---	---

		<p>Wiadomości i ćwiczenia z rozdziału <i>Do matury krok po kroku</i></p>	<p>nowoczesnego świata</p> <ul style="list-style-type: none"> – * wyjaśnia termin: małe narracje – * charakteryzuje język i styl czytanych utworów <p>✓ korzystając z podanego schematu przygotowuje wypowiedź egzaminacyjną na temat „Dlaczego i w jaki sposób pisarze indywidualizują język bohaterów? Rozważ, wykorzystując podany fragment powieści E. Stachury <i>Siekierzada</i> oraz innego utworu literackiego.”</p>	
<p>Symulacja ustnego egzaminu dojrzałości</p> <p>I: *2.1), *2.2) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 1.7), 2.1), *1.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.6), 1.7)</p>	2–3	Podręcznik, s. 203–209	<ul style="list-style-type: none"> – poprawia wskazane błędy w tekście własnym i cudzym – poprawia spójność własnego tekstu 	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia, na czym polega wskazany błąd językowy w tekście własnym lub cudzym; określa jego źródło

<p>Język polski w internecie</p> <p>I: 1.3), 3.2), 3.3), 3.4), 3.8), *3.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), *1.1), *1.2)</p> <p>Gimnazjum</p> <p>III: 1.7)</p>	<p>2+ *1</p>		<ul style="list-style-type: none"> – podaje charakterystyczne cechy sytuacji komunikacyjnych stwarzanych przez internet – porównuje sytuację i zachowania komunikacyjne nadawcy i odbiorcy w rzeczywistości (komunikacji ustnej) i w internecie – wyjaśnia, czym jest hipertekst, podając jego charakterystyczne cechy – określa (podając konkretne przykłady), w jaki sposób internet zmienia postrzeganie rzeczywistości – wymienia formy komunikacji internetowej (blogi, fora internetowe), podając charakterystyczne cechy ich języka oraz postaci graficznej – analizuje wybrane/wskazane teksty internetowe, wskazując w nich specyficzne cechy języka i zapisu i określając ich konsekwencje – wyjaśnia, czym jest netykieta, podając jej główne zasady – analizuje i ocenia wybrane/wskazane teksty internetowe pod kątem przestrzegania netykiety – * zabiera głos na forum internetowym, wykorzystując specyficzne możliwości języka internetowego i stosując zasady netykiety 	<ul style="list-style-type: none"> – charakteryzuje specyfikę sytuacji komunikacyjnych w internecie, omawiając w sposób pełny cechy aktu komunikacji (kod, komunikat, nadawca, odbiorca, kontekst) – analizuje konsekwencje komunikacyjne specyfiki graficznej postaci tekstów internetowych – wyjaśnia (na konkretnych przykładach), dlaczego język blogów, czatów i forów internetowych nazywa się językiem „zapisanym” – * ocenia zjawisko „języka pokemoniastego” ✓* przygotowuje na podstawie samodzielnie znalezionej i przeanalizowanego materiału językowego referat (prezentację) „Cechy języka polskiego w internecie” – wygłasza go w klasie, ilustrując przykładami
--	------------------	--	--	--

8. Literatura bez granic				
<p>Poetyka reportażu</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3), 2.4), 3.4), *1.1), *1.2), *1.4)</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.5), 3.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.3), *4.1)</p> <p>III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1),</p> <p>Gimnazjum</p> <p>I: 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 1.10),</p> <p>II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.3), 2.5), 3.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3)</p> <p>III: 1.1)</p>	3–4	R. Kapuściński, <i>Podróże z Herodotem</i> (fragm.)	<ul style="list-style-type: none"> – analizuje i interpretuje prozę Kapuścińskiego, uwzględniając znajomość poetyki reportażu – określa tematykę i problematykę czytanych fragmentów – interpretuje wymowę prozy reportażowej Kapuścińskiego – określa wpisaną w tekst pozycję autora i jego punkt widzenia wobec opisywanej rzeczywistości; wskazuje przemiany, które się w nim dokonują, pod wpływem zbieranych doświadczeń – wskazuje akceptację odmienności jako istotę postawy twórczej i filozoficznej Kapuścińskiego – wyjaśnia, co stanowi warsztat Kapuścińskiego jako reportażysty – wyjaśnia, jaki jest związek między starożytnym Herodotem i reportażami Kapuścińskiego (na jakie pytania poszukują odpowiedzi i na czym polega podobieństwo ich stosunku do świata) – odwołując się do czytanych fragmentów, rozważa istotę pamięci ludzkiej i jej ponadczasową rolę 	<ul style="list-style-type: none"> – przedstawia trzy szkoły polskiego reportażu i ich twórców – rozróżnia rodzaje reportażu – wskazuje cechy wyróżniające piarstwo Kapuścińskiego – charakteryzuje postawę Kapuścińskiego jako reportażysty (poznanie jako poszukiwanie sensu) – na podstawie czytanych tekstów wyjaśnia, na czym polega nieprzekraczalność granic kulturowych – charakteryzuje warsztat twórczy Kapuścińskiego i odnosi go do czytanych fragmentów ✓ * na podstawie wiadomości z podręcznika oraz samodzielnie znalezionych informacji opracowuje portret sylwetki twórczej Kapuścińskiego jako wybitnego polskiego reportażysty; sporządza kalendarium jego życia i twórczości; wygłasza w klasie referat na ten temat, ilustrując go znalezionymi materiałami
<p>Pisarstwo inspirowane reportażem</p> <p>I: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 2.1), 2.3),</p>	*4	*A. Stasiuk, <i>Jadąc do Babadag</i> (fragm.) *M. Wilk, <i>Woloka</i> (fragm.), *J. Krasiński,	<ul style="list-style-type: none"> – * dokonuje analizy i interpretacji czytanych fragmentów prozy Stasiuka i Wilka – * wskazuje w nich cechy specyficzne dla reportażu, dziennika, beletrystyki – * charakteryzuje sposób prowadzenia narracji i jego funkcje w czytanych utworach 	<ul style="list-style-type: none"> – * na podstawie prozy Stasiuka i Wilka uzasadnia, że doświadczenie podróży staje się sensem życia – * w czytanych fragmentach <i>Jadąc do Babadag</i> odnajduje motyw zakorzenienia; określa granice ukazanej tu duchowej

<p>2.4), 3.4), 3.5), *1.1), *1.2), *1.4) II: 1.1), 1.2), 2.1), 2.2), 2.5), 3.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3); *2.1), *2.3), *3.1), *3.3), *4.1) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.6), 2.1), Gimnazjum I: 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 1.10), II: 1.1), 1.2), 2.2), 2.3), 2.5), 3.1), 3.2), 4.1), 4.2), 4.3) III: 1.1)</p>		<p><i>Twarz do ściany</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – * określa cechy reportażu poetyckiego Stasiuka i odnajduje je w czytanych fragmentach <i>Jadąc do Babadag</i> – * rekonstruuje przedstawiony w <i>Jadąc do Babadag</i> obraz naszej części Europy, śledzi rozważania filozoficzne autora – * przedstawia ukazany w książce Wilka obraz rosyjskiej prowincji po rozpadzie imperium sowieckiego – * przedstawia tematykę i problematykę reportażu historycznego Krasińskiego; określa sytuację skazańców i opisuje mechanizm, któremu byli poddawani – * charakteryzuje bohatera książki Krasińskiego jako alter ego autora – * wskazuje charakterystyczne cechy języka i stylu czytanych utworów 	<p>ojczyzny pisarza</p> <ul style="list-style-type: none"> – w prozie Stasiuka rozpoznaje elementy oniryczne (opisy miejsc) i określa ich funkcje – * odtwarza przedstawioną przez Stasiuka diagnozę rzeczywistości „gorszej Europy” – * wyjaśnia tytuł książki Wilka; odnosi go do koncepcji „trzech Rosji” – * odnajduje i interpretuje dwie płaszczyzny czasowe w <i>Wolocie</i> – * omawia cechy gatunkowe reportażu poetyckiego Stasiuka, prozy Wilka (połączenie reportażu z dziennikiem) oraz reportażu historycznego Krasińskiego – * interpretuje sposób wykreowania głównego bohatera książki Krasińskiego – * we fragmentach pamiętnika Krasińskiego odnajduje studium psychologiczne człowieka uwięzionego
<p>Najnowsze zjawiska w języku polskim I: 3.1), 3.2), 3.7), 3.8), *3.1), *3.4) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), *1.1), *1.2)</p>	<p>2+ *1</p>	<p>L. Łuniewska, <i>Buwing, czyli romans w bibliotece</i> (fragm.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> – w czytanych i słuchanych tekstach odnajduje neologizmy, które przeniknęły do polszczyzny w ostatnich latach – wskazuje różne sposoby bogacenia języka (we współczesnej polszczyźnie) i podaje ich przykłady: neologizmy słowotwórcze, neosemantyzmy, nowe związki frazeologiczne, zapożyczenia leksykalne, *zapożyczenia wewnętrzne i zewnętrzne – wykorzystuje wiadomości ze słowotwórstwa, analizując neologizmy słowotwórcze – wyjaśnia, podając przykłady, czym są 	<ul style="list-style-type: none"> – określa źródła i przyczyny napływu neologizmów; wskazuje obszary tematyczne, których one głównie dotyczą – * wymienia i charakteryzuje tendencje rozwojowe w języku i ich realizację w najnowszej polszczyźnie (tendencja do skrótu, do precyzji oraz do upraszczania i automatyzacji)

Gimnazjum I: 3.3), 3.9) III: 1.1)			<p>efemerydy językowe</p> <ul style="list-style-type: none"> – ocenia nowe zjawiska językowe (np. nowe wyrazy), stosując właściwe kryteria – czyta ze zrozumieniem fragment artykułu Łuniewskiej i poddaje krytycznej ocenia opisane w nim zjawiska językowe 	
Świadomość językowa I: 3.1), 3.2), 3.7), *3.1), *3.4) III: 1.1), 1.2), 1.3), 1.4), 1.7), 2.1), *1.1), *1.2) Gimnazjum I: 1.8 III: 1.1)	1+ *1		<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnia, czym jest świadomość językowa i jak się przejawia – rozróżnia normę wzorcową i użytkową języka – * wyjaśnia pojęcia kultury języka: uzus i norma – * wyjaśnia, jak można rozumieć termin „system językowy” – wyjaśnia, czym jest błąd językowy – poprawia wskazane błędy językowe 	<ul style="list-style-type: none"> – określa trzy poziomy świadomości językowej – rozpoznaje rodzaje błędów językowych
Powtórzenie materiału klasy III	4+ *4		✓ prezentuje w ujęciu syntetycznym zagadnienia literackie, kulturowe i językowe omówione w klasie III	✓ prezentuje w sposób pogłębiony zagadnienia literackie, kulturowe i językowe omówione w klasie III